

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

XXII. De Siluerio & Vigilio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

peratore, spreuit tamen animo presentiam, eumque ad salutandum suscipere noluit. Deinde viso principe, causam agebat legationis susceptæ. Imperator autem pro multis fisci expensis ab Italia destinatum exercitum auertere nolens, supplicationes papæ noluit audire. At ille quod * summum fuit, Christi legatione fungebatur. De-^{* suam} nique petentibus principibus, vt Anthimum papa in salutatione & communicatione susciperet, ille fieri inquit posse, si se libello probaret orthodoxum, & ad cathedram suam reuerteretur. Impossibile esse aiebat, translatitium hominem in illa sede permanere. Augusta vero clam promittente munera multa, & rursus papæ minas intente, in hoc papa perstitit, ne eius audiret petitionem. Anthimus vero videns se sede pulsum, pallium quod habuit, imperatoribus reddidit, & discessit, vbi eum Augusta suo patrocinio tueretur. Tunc papa principis favore * Menam pro eo ordinavit antistitem, consecrans eum manu sua in basilica sanctæ Mariæ. Fuit iste * Menas præpositus xenodochii maioris, quod vocatur Samson, genere Alexandrinus, suscipiens Calchedonensem Synodum.

De Siluero & Vigilio.

CAPVT XXII.

HIS peractis, constituens papa apud imperatorem apocrifarium ecclesiæ suæ Pelagium diaconum suum, dum in Italiam reuerti disponit, Constantinopoli obiit. De cuius decessu audiens Romana ciuitas, Siluerium subdiaconum, Hormisdæ quondam papæ filium, elegit ordinandum. Augusta vero vocans Vigilium Agapeti diaconum, profiteri sibi secreto ab eo flagitauit, vt si papa fieret, tolleretur Synodum, & scriberetur Theodosio, Anthimo & Seuero, & per epistolam suam eorum firmaret fidem; promittens dare ei præceptum ad Belissarium, vt papa ordinaretur, & dari centenaria septem. Lubenter ergo suscepit Vigilius promissum eius amore episcopatus & auri. Et facta professione Romam profectus est: vbi veniens, inuenit Siluerium papam ordinatum. Quin & Raennæ reperit Belissarium in eadem vrbe sedentem, eamque obtinentem. Cui tradens præceptum Augustæ, promisit ei duo auri centenaria, si Siluero remoto, ordinaretur

tur ipse pro eo. Belissarius vero Romam reuersus, euocans Siluerium ad palatium, intentabat ei calumniam, quasi Gothis scripsisset, vt Romam introirent. Fertur autem Marcum quemdam scholasticum, & Iulianum quemdam prætorianum fictas de nomine Siluerii composuisse literas regi Gothorum scriptas, ex quibus conuinceretur Siluerius Romanam velle perdere ciuitatem. Secreto autem Belissarius & eius coniunx persuadebant Siluerio implere præceptum Augustæ, vt tolleretur Calchedonenfis Synodus, & per epistolam suam hæreticorum firmaret fidem. Qui mox de palatio egressus, quid de eo fieret, consiliariis suis locutus est. Et veniens contulit se in basilicam beatæ Mariæ Sabinæ, ibique manebat, vbi & directus est ad eum Photis filius Antoninæ patriciæ, vt præstito sacramento, inuitaret eum venire ad palatium. Qui autem Siluerio adstabant, persuadebant ei, ne Græcorum crederet iuramentis. Ille tamen exiit, & ad palatium venit. Et illa quidem die pro iuramento ad ecclesiam redire permissus est. Ad quem rursus mandauit Belissarius, vt ad palatium veniret. Qui de ecclesia exire nolebat, dolos sibi præparatos agnoscens. Sed postea orans, & causam suam Domino commendans, exiit, & ad palatium venit. Qui solus ingressus, a suis vltius non est visus. Et alia die Belissarius, conuocatis presbyteris & diaconibus & clericis omnibus, mandauit eis, vt alium sibi papam eligerent. Quibus dubitantibus, & nonnullis ridentibus, fauore Belissarii ordinatus est Vigilus. Siluerius autem in exilium missus est in ciuitatem prouinciæ Lyciæ, quæ Patara dicitur. Post ordinationem ergo suam compellebatur Vigilus a Belissario implere promissionem suam, quam Augustæ promiserat, & vt sibi redderet duo auri centenaria promissa. Vigilus autem timore Romanorum, & auaritia patrocinate, nolebat sponsiones suas implere. Sed Siluerio veniente Pataram, venerabilis episcopus ciuitatis ipsius venit ad imperatorem, & iudicium Dei contestatus est de tantæ sedis episcopi expulsionem, multos esse dicens in hoc mundo reges, & non esse vnum, sicut ille * papa est super ecclesiam mundi totius, a sua sede expulsus. Quem audiens imperator, reuocari Romam Siluerium iussit, & de literis illis iudicium fieri, vt si probaretur, ab ipso fuisset

* vnus
papa sit.
per eccle-
siam mū-
ditotius.

se scriptas, in quacumque ciuitate episcopus degeret: si autem falsæ fuissent probatæ, restitueretur sedi suæ. Pelagius vero currens cum voluntate Augustæ, volebat irritum facere imperatoris præceptum, ne Siluerius Romam reuerteretur: sed præualente imperatoris iussione, Siluerius ad Italiam reductus est. Cuius aduentu territus Vigilus, ne sede pelleretur, Belissario mandauit: Trade mihi Siluerium; alioqui non possum facere quod a me exigit. Ita Siluerius traditus est duobus Vigilii defensoribus & feruis eius. Qui in Palmariam insulam adductus, sub eorum custodia defecit inedia.

Vigilius autem per Antoninam Belissarii coniugem implens professionem suam, quam Augustæ fecerat, talem scripsit epistolam.

Dominis & christis Vigilus.

Scio quidem, quia ad sanctitatem vestram antea fidei meæ credulitas, Deo adiuuante, peruenit. Sed quia modo gloriosa filia mea patricia Antonina Christianissima desideria mea fecit impleri, quod fraternitati vestræ præsentia scripta transmitterem: salutans ergo vos gratia, qua nos Deo nostro Christo saluatori coniungimur, & eam fidem quam tenetis, Deo adiuuante, & tenuisse & tenere significo, sciens, quia illud inter nos prædicamus & legimus, ut & anima vna sit & cor vnum in Deo. * Profectus^{Pro-} mei, qui vester est, Deo adiuuante, vobis gaudia matu-^{ctus} rauit ex meo animo, sciens fraternitatem vestram quæ optat, & libenter amplecti. Oportet ergo ut hæc quæ vobis scribo, nullus agnoscat: sed magis tamquam suspectum hic me sapientia vestra ante alios existimet habere, ut facilius possim hæc quæ cœpi, operari & perficere. *Et subscriptio:* Orate pro nobis Deum, mihi, fratres, in Christo Domino nostro caritate coniuncti.

Sub hac epistola Vigilus fidem suam scripsit, in qua duas in Christo damnauit naturas: & resoluens tomum papæ Leonis, sic dixit: Non duas Christum naturas confitemur, sed ex duabus naturis compositum vnum filium, vnum Christum, vnum Dominum. Et iterum: Qui dicit in Christo duas formas, vnaquaque agente cum sua communiōe; & non confitetur vnam personam, vnam essentiam, anathema sit. Qui dicit, quia hic quidem miracula fa-

ciebat, hoc vero passionibus succumbebat: & non confitetur miracula & passiones vnus eiusdemque, quas sponte sua sustinuit carne nobis consubstantiali, anathema sit. Qui dicit, quod Christus velut homo misericordia dignatus est; & non dicit ipsum Deum Verbum & crucifixum esse, vt misereatur nobis, anathema sit. Anathematizamus ergo Paulum Samosatenum, Dioscorum, Theodorum & Theodorum, & omnes qui eorum statuta coluerunt, vel colunt. Et hæc Vigilus scribens hæreticis occulte, permanfit sedens. In quo impletum est illud testimonium, quod Salomon in prouerbiis dicit: *Edent viam suam* Prouerb. 1. *fructus, & consiliis suis saturabuntur.* Ab ipsa hæresi afflictus Vigilus, nec coronatus, qualem vitæ terminum suscepit, notum est omnibus. Sed redeamus ad causam Alexandrinorum.

De Paulo Alexandrino archiepiscopo, & monachis Hierosolymorum.

CAPVT XXIII.

POSTquam ergo Theodosius Alexandrinus in exilium missus est, Paulus quidam vnus abbatum Tabennensium monachorum ad Alexandrinam sedem ordinatur episcopus, Pelagio interueniente apocrifario Romano, plane orthodoxus, suscipiens Calchedonensem Synodum. Ordinatus est a Menna Constantinopoli, præsentem eodem Pelagio responsario Vigilii, & apocrifariis Euphræmii Antiocheni, & apocrifariis Petri Hierosolymorum. Seuerus autem Antiochenus iam fuerat condemnatus, & Anthimus Constantinopolitanus ab Agapeto papa Romano, & Menna Constantinopolitano, & libellis datis aduersus eos imperatori Iustiniano a præsulibus monasteriorum, præsulibus primæ & secundæ Syriae, & præsulibus monasteriorum Hierosolymorum & eremi. Hoc ergo modo vnitas facta est ecclesiarum, anno decimo imperii gloriosi Iustiniani Augusti. Iste Paulus spretus erat Constantinopoli, vt dicitur, ab aliquibus monachis suis, & venerat Constantinopolim pro se agere apud imperatorem. Qui diuino nutu cathedram vacantem inueniens, meruit per Pelagium diaconum Alexandriae episcopatum. Accepitque ab imperatore potestatem super ordinationem ducum & tribunorum, vt

Concil. Tom. 12.

Qq ij